

A szomorú tükör

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagyon szomorú tükör. Bárki tetőtől talpig láthatta magát benne, szép nagy volt. A keretét aranyra festették, szőlőfürttel díszítették. Egy nagy ruhásszekrény társaságában álldogált egy múzeumban. Ő volt a legszebb tükör hetedhét országon, és bizony, még azon túl is, de ő csak lógatta az orrát.

A vele szemben álló fehér virágos szekrény nézte egy darabig, de nem bírta sokáig szó nélkül:

- Ejnye, komám! Miért vagy folyton szomorú?
- Hát nem látod, mi történik, amikor elélem állnak az emberek?

A ruhásszekrény nem látta. Nem értette, mire gondol a másik.

– Figyeld csak meg, mi történik, amikor belém pillantanak – mondta szomorúan a tükör.

A ruhásszekrény egész álló nap figyelte az embereket. Nem lett okosabb estére sem. Éppen egy kislány álldogált a tükör előtt, nézegette magát. Illegett-billegett a fodros kis szoknyájában. Rámosolygott a tükörképére. Fordult még egyet, majd hirtelen sírva elszaladt az anyukájához.

– Anya, anya – kiabálta kétségbeesetten –, láttam a tükörben, hogy elszakadt a ruhám.

Jött egy kamaszlány, ő is megállt. Jobbra, majd balra fordította a fejét.

- Ah, milyen nagy az orrom – mondta nagyot sóhajtva, és továbbment.

A tükör alig várta, hogy kettesben maradjanak a ruhásszekrénnel.

- Most már látod? – kérdezte a tükör.

– Nem látok én semmit – mondta értetlenkedve a szekrény.

– Jaj, de butuska vagy te! – kiáltotta a tükör. – Mindenki boldogtalan lesz, aki meglátja magát bennem.

A szekrény egy darabig nézte a szomorkodó barátját, majd így szól:

- Mutasd meg mindenkinek azt, ami a legszebb rajtuk.

A tükör elgondolkodott.

A múzeum bezárt, minden elcsendesedett. A látogatók után a berendezési tárgyak is álomba szenderültek. A tükör álmában nagyokat sóhajtott. Azt álmodta, hogy körülötte mindenki boldog. Másnap izgalmas nap volt a múzeumban. Kiskolások jöttek látogatóba.

A tükör elhatározta, hogy megfogadja barátja tanácsát. Jöttek a gyerekek, nézeledtek. Megálltak a tükör előtt.

– Nézd, milyen szép a hajad! – bökte meg az egyik kislány a másikat, miközben a tükörképüket nézegették.

– Az bizony! – mondta nevetve a másik, majd boldogan szökdécseltek oda a ruhásszekrényhez.

A tükör nézte a vidám gyerekeket. Boldog volt. Ettől a naptól kezdve mindenkinek megmutatta, hogy mi a szép benne, és nem csak a legszebb, de a legboldogabb tükör is ő lett hetedhét országon innen, és bizony még azon túl is.

Hópihe és az elveszett orr

Egy téli napon, amikor már pihe-puha hó takarta a tájat, Hópihe leszállingózott a földre. Télen nálunk vendégeskedett. Szerette a téli erdőt, nézte, ahogy az állatok téli álomra készülődnek. Bekuckóztak a medvék a barlangjukba, a nyuszi meg bebújt a házába. Az apró állatok is elvonultak a kisebb üregekbe. Egyszer egy napon Hópihe az erdőben sétált, amikor megpillantott egy répát a hóban.

– Vajon kié lehet? – tanakodott magában.

Felkapta a répát, és igyekezett a nyuszihoz. A házához érve látta, hogy a kéményből füst száll fel, és az ablakon fény szűrődik át. Óvatosan bekopogtatott. A nyuszi az ajtó mögül kiabált ki Hópihének.

– Miért zavarod meg a nyugalmamat?

– Találtam egy répát. Gondoltam, talán te vesztetted el.

– Nem az enyém – mondta a nyuszi. – Hagyj pihenni!

– Nem segítenél nekem?

A tapsifüles nem szólt. Hópihe éppen indulni akart, amikor egyszer csak kinyílt a ház ajtaja. A nyuszi ott állt piros kis csizmában, szürke meleg kabátban.

– Veled megyek – mondta Hópihének.

Együtt indultak el az erdőbe megkeresni a répa tulajdonosát. Amikor egy barlang mellett mentek el, beszélgetésükre kidugta fejét a barlangból a medve.

– Merre mentek? Miért zavarjátok az álmomat? – dörmögte mérgesen.

– Találtunk egy répát az erdőben, keressük, hogy kié lehet.

– Veletek tartok. Többen jobban boldogulunk – mondta a mackó, és elindult Hópihe és a nyuszi nyomában. Így ballagtak, bandukoltak az erdőn át. A hó egyre nagyobb pelyhekben hullott. Beterítette az erdőt, ropogott a lábuk alatt. Kiérve az erdőből sírásra lettek figyelmesek. A dombon túl, ahonnan a sírást hallották, egy hóember álldogált. Hópihe, a medve és a nyuszi odaszaladtak hozzá.

– Miért sírsz? – kérdezte Hópihe.

– Két komisz nyuszi gyerek elvitte az orromat.

– Ez lenne az? – kérdezte Hópihe, és felemelte a répát.

A Hóember nagyon megörült. Szénszemei csillogtak. Hópihe visszatette az orrát, és megigazította a kalapját. Dolguk végeztével a nyuszi visszament a házába a meleg kandalló mellé, a medve visszabújt a barlangjába, hogy folytassa téli álmát. Hópihe pedig ott maradt a Hóember mellett, és boldog táncot járt barátaival a hóesésben.

Lukács Hajnalka illusztrációja a Kabóca gyereklap
2021. októberi címlapján